

El Prat

El Pont de Vilomara i Rocafort

Ubicació

Comarca: Bages
Lloc/Adreça: Camí del Prat, 1 - Rocafort
Alçada: 367

Coordenades:

Latitud: 41.71838
Longitud: 1.93197
UTM Est (X): 411159
UTM Nord (Y): 4619060

Classificació

Número de fitxa: 08182 - 217
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Edifici
Estil / època: Modern Contemporani Popular
Segle: XVI-XVIII
Estat de conservació: Bo
Protecció: Inexistent
Accés: Fàcil
Ús actual: Lúdic
Titularitat: Privada
Titular: 1292601DG1119S0001AY
Autoria de la fitxa: Jordi Montlló Bolart i Laura Bosch
Data de registre de la fitxa: ds., 27/08/2016 - 02:00

Descripció

La Masia del Prat està situada a la vall de la riera de Mura al seu pas per Rocafort, en el punt més alt de la fondalada, protegida per les torrenteres de Can Serra de l'Església i de Can Prat que desaigüen a la riera. L'antiguitat de la masia i les diferents reformes i ampliacions que ha patit mostren una planta complexa

quadrangular de diferents cossos, que consta de planta baixa i dos pisos. La coberta és a dues aigües amb el carener perpendicular a la façana, orientada a migdia. Està construïda aprofitant la roca, com moltes de les cases i masos de Rocafort i això és visible en moltes de les estances. Els paraments són de pedra sense arrebossar, ben escairada a les cantonades i amb les parts visibles desbastades. A la façana hi destaca el portal dovellat. Per damunt seu el retalla un balcó, amb barana de ferro, afegit posteriorment. La majoria de portes i finestrals estan construïts amb brancals i llindes de pedra ben treballada. Consta de cossos i estructures de producció: la pallissa, l'era, els cellers, corts, trull i tines.

Es conserva una tina amb la seva barraca a l'exterior, al davant de la façana principal de la casa. Està construïda damunt d'una codina. Conserva el posts o brescat de fusta i la coberta amb el bigam de fusta i teula àrab. S'hi accedeix a partir de dos graons de pedra. La porta està protegida per una barana de ferro. La barraca està adossada a la tina amb l'accés interior tapiat. La coberta és a dues aigües amb el carener paral·lel a la façana, de teula àrab. Fa poc va ser restaurada i s'utilitza com a estança per a convidats. Al davant es conserva un celler amb les bótes. Totes les estances de la casa amb alguna excepció, han estat restaurades respectant al màxim la pedra i els sostres de volta catalana o amb bigam de fusta i s'han reconvergit en allotjaments independents amb cuina integrada.

Observacions:

En les zones enjardinades de la casa hi ha elements decoratius que en altres temps havien estat emprats pel treball de la terra i l'elaboració de l'oli i el vi.

Història

El document més antic localitzat fins ara data de 1317, on surt el nom de Guillem de Prat com a propietari del mas. L'any 1334 el Mas d'en Prat apareix esmentat com a propietat del rector de Rocafort. En el fogatge de l'any 1497, el cap de família és en Jaume Prat i en de l'any 1553, en Rafael Prat. Al segle XVII, concretament en un document de l'any 1635, Salvador Prat, confessa que sota el domini del monestir de Sant Benet de Bages té en alou els masos Prat, Riera, Hort i part del mas Bosegos que compartia amb en Miquel Serra del Pon Grau. Al cadastre de l'any 1773, en Francesc Prat, propietari ha de pagar un total de 177 rals per nou jornals de camps de secà i un jornal i mig de bosc, un quartal d'hort de secà, nous jornals d'erm, quatre jornals de terreny rocós, la casa amb el personal i un mosso, un mul i dos bous. Entrat al segle XIX, concretament l'any 1860, Maria i Valentí Urpina compren a Josep Casajoana, hereu de Francesc Casajoana, els drets emfitèutics d'una peça de terra que pertanyia al mas Prat, subjecta a la prestació d'una quarta part de la collita al propietari del Prat. D'ençà, la casa ha conegut varis propietaris que l'han ampliat i restaurat. Actualment és un allotjament rural.

Bibliografia

BALLBÉ i BOADA, Miquel (1998). El Pont de Vilomara i Rocafort. Aspectes històrics. Pàgs. 90 i 91. Ed. Centre d'Estudis del Bages.

BALLBÉ i BOADA, Miquel (2000). Topònims de Sant Llorenç de Munt i rodalia. Pàgs. 48, 153 i 272. Ed. Centre Excursionista de Terrassa i Diputació de Barcelona.

